

FORBEREDELSESHEFTE

RELIKVIEBESØK I NORDEN 2018

Hellige Thérèse av Jesusbarnets relikvier har besøkt mange land over hele verden. I forbindelse med disse valfartene er det blitt arrangert bønnestunder og andre tilstelninger som ble til en dyp åndelig erfaring og til velsignelse for mange mennesker. I 2018 kommer hennes relikvier også til Norden, sammen med relikviene av hennes foreldre, de hellige Louis og Zélie Martin. De kommer til Oslo Katolske Bispedømme og Trondheim Stift 06.–14. oktober, og til Tromsø Stift 19.–24. oktober.

Kort om lille Thérèse av Jesusbarnet

Den hellige Thérèse av Lisieux er en av Kirkens store helgener, og en av veldig få som er utropt til kirkelærer. Hun er mest kjent for sin «lille vei» for åndelig barndom og inspirerende memoarer i *En sjels historie*.

Ordensnavn: Thérèse av Jesusbarnet og Det hellige Ansikt.

Skytshelgen for: misjonen, Frankrike, karmelittnonner, blomsterhandlere og blomsterdyrkere.

Marie Françoise-Thérèse Martin ble født 2. januar 1873 i Alençon, nord i Frankrike. Hun var den yngste av 9 søsken, hvorav fem jenter vokste opp. Thérèse var bare 4 år da moren døde av kreft og familien flyttet til Lisieux. Hun hadde tidlig et kall til å bli nonne, og trådte inn i Karmel som 15-åring. Der levde hun et fromt liv frem til hun døde av tuberkulose bare 24 år gammel. Tilsynelatende lite å skrive hjem om. Men hennes skrifter tok verden med storm, og klosteret fikk snart 500 brev daglig. Hun ble helgenkåret 17. mai 1925.

«Om Thérèse av Lisieux kan man si at Den Hellige Ånd ledet hennes hjerte til å åpenbare klart og tydelig for mennesker av i dag dette grunnleggende mysterium, evangeliets realitet: det faktum at «dere har fått barnekårets Ånd som gjør at vi roper: 'Abba, Far!' (Rom 8,15). [...] Hvilken sannhet i evangeliets budskap er mer grunnleggende og universell enn at Gud er vår Far og vi er hans barn?»

Thérèse i 1886

Thérèse som novise i januar 1889

Det er ikke småtteri som kommer på besøk til våre menigheter. Relikviar til Thérèse (v) og foreldrene (h).

Kort om Louis og Zélie Martin

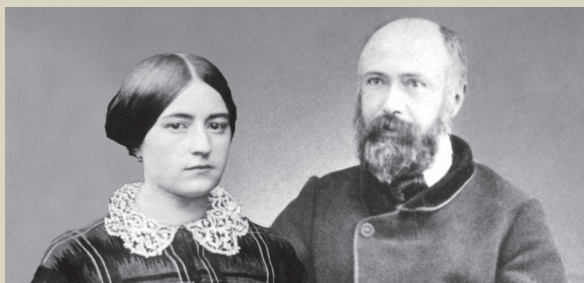
Louis-Joseph-Aloyse-Stanislas Martin ble født den 22. august 1823 i Bordeaux i det sørvestre Frankrike. Faren var kaptein i hæren, men selv lærte han seg urmakerfaget. Azélie-Marie Guérin ble født den 23. desember 1831 nær Alençon i det nordvestre Frankrike. Begge hadde forsøkt de «klassiske» kallene i kirken: Han besøkte St Bernhard-klosteret i de sveitsiske Alpene som 20-åring, og søkte etter hvert opptak i kommuniteten. Hun søkte å tilslutte seg vincentianerinnene. Men Gud hadde andre planer for dem. De ble forelsket, giftet seg, fikk barn og livnæret seg av håndarbeid mens de levde et gudfryktig liv. De ble helligkåret sammen den 18. oktober 2015.

«Vi, (...) tillater i kraft av vår apostoliske autoritet at de ærverdige Guds tjenere Louis Martin og Zélie Marie Guérin, lekpersoner, ektepar og foreldre, styrket av ekteskapets sakrament og etter forbilde til Den hellige familie fra Nasaret, har vitnet om sin kjærlighet til Gud, Jomfru Maria, de fattige og misjonen, og med omhu viet seg for sine barn, blant dem regner vi den hellige Thérèse av Jesusbarnet, nå skal kalles salige.»

Pave Benedikt XVI, Utdrag fra saligkårsdekretet, 15.10.2008

«Det hellige ekteparet Louis Martin og Azélie Marie Guérin utøvde kristen tjeneste i familien, idet de dag for dag skapte et miljø hvor tro og kjærlighet ga næring til deres døtres kall, blant dem den hellige Thérèse av Jesusbarnet.»

Pave Frans, i anledning helligkåringen, 18.10.2015

«JEG KOMMER TILBAKE»

«Hele vårt liv på denne jord er en pilegrimsreise. Som Kirke, som Guds hellige folk, er vi på vandring mot den evige herlighet som Faderen har åpnet for oss. [...]

Som mennesker er vi alltid avhengige av legemlige og materielle ting som kan hjelpe oss å ta imot Guds frelsende nåde midt i vårt livs virkelighet. Som deres biskoper håper vi at denne relikviealfarten vil bli en stor hjelp til å gjenoppdage Guds nærvær og hans virke i vår samtid.

Therese av Jesusbarnet er en av de kvinnelige kirkelærere, som har hjulpet utallige mennesker å ta imot Guds faderlige barmhjertighet i sine liv. Ved sitt eget liv, så vel som i sine skrifter, peker hun stadig tilbake på det sentrale budskap i Evangeliet: Faderen har sendt sin enbårne Sønn for å gjøre oss til sine elskede barn. Å oppdage dette barnekår er menneskenes store glede. [...]

I sitt hjerte følte hun et dypt kall til å gjøre alt for Gud. Hun kunne så å si ikke nøye seg med bare ett kall. Så erkjente hun at hun skulle leve i Kirkens hjerte, som brenner av kjærlighet til Jesus.

Der sammenfaller alle kall, der går de inn i hverandre. Der kunne hun virkeliggjøre alle de kall hun ikke på egen hånd makket å fylle. Slik kan hun hjelpe også oss i dag å oppdage den dype mystiske side ved Kirken. [...]

Det er viktig at vi i vår tid forsøker å åpne oss for denne dype dimensjon av Kirkens mysterium. For enkelte forblir det en fristelse å redusere Kirken til en institusjon eller organisasjon, eller å bli sittende fast i en mer ideologisk forståelse av Kirken, det være seg enten i en liberal eller en tradisjonalistisk ånd. Therese hjelper oss å forstå at Kirken er vår mor; på hennes fang lærer vi å leve i uopphørlig bønn og i selvhengivelse til vår Far i himmelen. Therese kan inspirere oss til å bli oss mer bevisst det store ansvar vi som katolikker har, ikke minst i våre sekulariserte land, for å vitne om Kirkens sanne vesen som en kjærlig mor for alle dem som ikke føler seg sett og elsket. [...]

«Jeg dør ikke, jeg går inn til livet», sa Therese da hun nærmet seg slutten av sitt liv her på jorden. Det ekte og sanne liv venter oss i evighetens saliggjørende syn. Da skal vi se Gud som han er. Da skal vi få leve i uopphørlig tilbedelse og lovsang.

Samtidig var Therese seg bevisst at englene og de hellige i himmelen også har en tjeneste å utføre for oss som lever her på jorden. Hun sa selv: «Jeg kommer tilbake». Hun ønsket å fortsette å gjøre godt på jorden, fra sin plass i himmelen. Mange mennesker med ulik bakgrunn har fått erfare hennes hjelp, ofte ved meget konkrete nådens gaver.

Hun snakker selv om «et regn av roser», derfor fremstilles hun så ofte med en bukkett roser i favnen. Hun vil formidle, også til oss, Guds faderlige og gode nåde. Midt i vår vanlige hverdag kan vi erfare Guds omsorg og nærvær, ofte i de små, enkle ting som fyller vårt daglige liv. Therese snakker om «den lille vei» hvor vi får ta imot de store nådegaver Jesus stadig vil gi oss.

Vi må forstå denne valfart, hvor relikvienne av Therese og hennes foreldre kommer til oss, som et synlig, ja, legemlig uttrykk for Guds uendelige barmhjertighet mot sitt folk. De minner oss også om vårt eget kall: å la oss forvandle av Guds nåde i Jesus Kristus. Da kan vi gi Evangeliets budskap videre til alle vi møter på vår jordiske vandring.

Siden Therese kommer hit sammen med sine foreldre, blir vi også minnet om familiens store betydning. Therese vokste opp i en dypt troende familie, og fikk der ta imot sin tro og sitt kall. Vi ber om at relikvievalfarten blir til velsignelse for alle familier.

Måtte Therese og hennes foreldre hjelpe oss alle å åpne oss for Faderens kjærighet, så vi med Den hellige ånds hjelp kan følge Jesus stadig mer trofast. Slik blir vi troverdige vitner som kan dele vår tro med andre. Det finnes så mange mennesker i våre land som, bevisst eller ubevisst, venter på budskapet om Guds uendelige barmhjertighet og vår verdighet som hans elskede barn.

*Biskopene i de nordiske land,
02.09.2018*

OM Å ÆRE RELIKVIER

Så fullstendig tilsvarende helgenene Guds nåde at selve knoklene deres – i et årtusen eller mer etter at kroppene deres har ligget livløse – er en kilde til nåde.

På Jesu tid tok troende læren om relikvier for gitt. I Evangeliene leser vi om en kvinne «som hadde hatt blødninger i tolv år». Hun hadde gitt opp skolemedisinen, men hadde tillit til kraften ved å berøre noe som hadde vært i kontakt med det hellige. Da Jesus gikk forbi, sa hun til seg selv: «Om jeg bare får røre ved kappen hans, blir jeg frisk» (Matt 9,20-21). Og frisk ble hun.

Før Jesus for opp til himmelen, åndet han på Kirken (Joh 20,22) og overrakte den sin livgivende Ånd. Slik ble hans helbredende tjeneste overgitt til de hellige, og Det nye testamente viser at denne tjenesten optok dem: «Stadig flere trodde på Herren og ble lagt til dem, både menn og kvinner i stort antall. De bar også syke ut på gatene og la dem på senger og bårer, for at i det minste skyggen av Peter kunne falle på noen av dem når han gikk forbi» (Apg 5,14-16).

Flere tiår gikk, og fortsatt gjorde «Gud ... helt uvanlige under ved Paulus' hender. Det hendte til og med at folk tok tørklær og arbeidstøy som han hadde hatt på seg, og la på de syke. Da slapp sykdommen taket, og de onde åndene fór ut av dem» (Apg 19,11-12).

Alt som krevdes, var å streife kroppen til en apostel eller berøre et tørkle eller arbeidstøyet som tilhørte ham – eller til og med bare skyggen hans!

Er det rart at de første kristne fortsatte å ha stor tillit til de helliges relikvier? Arkeologer har avdekket rikelig med be-

viser på denne formen for fromhet, dattert helt tilbake til Peter og Paulus' død i Roma. De troende var nøye med å bevare levningene deres, og pilegrimer strømmet til byen for å ære og berøre dem.

Kirken forbeholdt ikke slik venerasjon til apostlenes knokler alene. De første kristne bygde mange kirker over martyrenes graver. Dette var et definitivt brudd på romersk og jødisk tradisjon, som (i likhet med de fleste andre oldtidsfolk) regnet menneskekropper som vanhellige og urene – dødbringende heller enn livgivende.

Men kristne trodde på den vidunderlige utveksling: Kristus ble som oss, for at vi skulle kunne bli som ham. Han kom for å guddommeliggjøre oss, kropp og sjel, kjøtt og bein og blod. Hans helgeners kropp bringer liv til verden.

Kristne feiret dette faktum med stor glede, stor prakt og store kirker – Peterkirken og basilikaen St. Paulus utenfor murene. Disse er storslagne relikvarier, bygget over gravsteder. Keiser Julian, som sent i det fjerde århundre hadde det ledende ansvaret for på nytt å gjøre romerriket hedensk, avskydde de kristne for deres relikviekult: «Dere har fylt hele verden med gravkamre og relikviegjemmer,» hevdet han.

Inne i basilikaene bygget Kirken sine altere rett over apostlene og martyrenes kister. Over tid ble det skikk og bruk for alle katolske menigheter å oppbevare små helgenrelikvier i et forseglet hulrom inne

i kirkealteret. Slik kunne enhver kirke på jorden på en sanselig måte etterfølge den åndelige tilbedelsen Johannes fikk et glimt av i himmelen: «Da Lammet brøt det femte seglet, så jeg under alteret sjelene til dem som var blitt slaktet for Guds ords skyld og for sitt vitnesbyrd» (Åp 6,9).

Så jeg vil understreke at jeg *ikke* sier at læren om relikvier alltid og overalt ble tydelig forstått. Men det gjaldt i urkirken, som det fortsatt gjelder i dag: Å ære relikvier er noe utpreget og karakteristisk kristent.

Scott Hahn, *Livgivende Tegn - 40 Katolske skikker og deres bibelske røtter*

HVORDAN HILSER VI DEM?

Det å ta hverandre i hendene er fremdeles et tegn på respekt og nærhet mennesker imellom. Aldri er vi så nær noen som vi er nær Kristus, Guds egen Sønn, i Eukaristien når vi får del i hans aller helligste legeme og blod i kommunionen.

Å berøre et relikvieskrin kan ikke sammenlignes med den ærefrykt og kjærlighet vi viser Kristus i sakramentet. Ærbødigheten skal ses på som et tegn på den tillit og det vennskap vi viser våre familiemedlemmer, for det er slik vi skal betrakte de hellige i Kirkens familie. Helgenene er fremstående familiemedlemmer som viser oss veien til det fullkomne fellesskap med Gud; de viser at dette fellesskap er mulig. Nå lever de i den himmelske glede for alltid og kan be for oss.

Minnegjenstandene kaller vi relikvier: 1. klasse: av deres kropp, 2. klasse: noe som har tilhørt en helgen, 3. klasse: stoff m.m. som har berørt en relikvie av første klasse.

Du kan vise din ærbødighet på ulike måter når menigheten offentlig viser frem et relikviar:

- Gå frem og gjør en enkel knebøyning eller et annet tegn på ærbødighet.
- Rør med din høyre hånd relikvieskrinets nedre del og gjør så korsets tegn. Eller, om du kan, berør relikvieskrinet med dine lepper, slik som man ærer ikoner i den ortodokse kirke.
- Følgende kan du be i stillhet når du går frem for å venerere relikviene:
Be for oss, hellige Thérèse, Louis og Zélie, at vi må bli verdige til Kristi løfter.

De fleste stedene vil det være høytidelig velkomstandakt, messer til ære for Thérèse, Louis og Zélie, sakramentsandakter, tidebønner og bønnevakter. Se programmet i din menighet eller therese.katolsk.no. Til selve valfarten blir det gitt ut en egen pilegrimsbok med mer informasjon, liturgien vi skal bruke, sanger og ulike bønner også til personlig bruk.

*«Jeg vil tilbringe min himmel
med å gjøre godt på jorden.»*

ÅNDELIG FORBEREDELSE

For å kunne oppdagen storheten i at de hellige besøker oss (på et dypere plan enn at de vakre skrinene imponerer oss) er det viktig å forberede seg. Karmelittsøstrene har produsert tekster til en ni måneders novene før relikvievalfarten. Du finner disse på nett: **therese.katolsk.no**. Om du ikke finner tid til å be hele novenen, anbefaler vi at du i hvert fall leser meditasjonene over Den Hellige Ånds gaver, som vi tar med her.

1. Ydmykhet og tillit

Lille Thérèse ble født midt i juletiden og det var nettopp under Julen i 1886, like før hun skulle fylle 14 år, at hun gjenvant sin sjelsstyrke, da Jesus fikk henne til å forlate barndommen, men uten å miste den barnlige tillit. Det var nettopp i Jesusbarnets navn og nærhet hun gikk gjennom hele livet. I Jesu etterfølgelse lærte hun seg fullstendig overgivelse til Gud Fader og Guds Mor Maria. Det bildet av Gud som hun fikk i sitt kjærlighetsfylte hjem, av sine foreldre Zélie og Louis samt sine eldre søstre, gjorde at hun modig og tillitsfullt visste at slik som et barn kunne komme til sine foreldre, slik kunne hun komme til Gud, for hun visste at han ikke nøler «med å oppfylle ønskene til sine små». Hun så ikke seg selv utføre «store ting», men gikk modig barndommens lille vei, «å strø blomster», «å ikke unnlate å gjøre et eneste lite offer» og å gjøre det av kjærlighet. Hun sørget ikke over sin avmakt, men gledet seg over å gi Gud sin tomhet og litenhet, slik at han kunne vise sin storhet.

2. Tålmodighet og overbærenhet

Lille Thérèse skriver at den «fullkomne kjærlighet består i å bære over med andres feil og ikke på noen måte la seg forbause over deres svakheter» (*En sjels historie* s.224) og at hun selv ikke ville kunne elske fullkomment «om du selv ikke elsket dem, min Jesus, i meg» (ibid s. 224). Denne fullkomne kjærlighet viste hun rent praktisk mot sine søstre i klosteret, som når hun hjalp søster St. Pierre og når hun hadde overbærenhet med den søsteren som skapte den ubehagelige lyden under bønningen. Kanskje hennes tålmodighet ble aller mest prøvet da hun lå på sykeleiet. En gang hun ikke hadde klart å være tålmodig, skrev hun med en viss ironi til sr. Agnes: «Åh ja! I kveld har jeg virkelig vist deg hvilke dyder jeg har og hvilke skatter av tålmodighet!» Men hun er lykkelig over at Jesus nå kan være tålmodig med henne. Hun møter sin egen mangel på tålmodighet med tålmodighet.

3. Glede

Åndens frukter vokser når vi holder oss til Treet. Dette fikk lille Thérèse erfare ved sin første kommunion. Da hun ble forenet «med den guddommelige Kraft» ble hun, den landflyktige, fylt av «all himmelsk glede», og på grunn av dens storhet og dybde kunne

hun ikke annet enn å gråte. De andre misforstod henne, men under familiefesten som fulgte ble denne gleden forvandlet til en «stille glede». Den gleden hun fikk smake dråpevis, fikk hun ved sin julenåde se bli til gledens frukt, for da lærte hun at den vokser frem når man «glemmer seg selv for å glede andre». Slik var det også for hennes mamma Zélie, som da hun helt og holdent begynte å leve for sine barn, fant all sin glede i dem. Livet i fellesskap, som familielivet er, får gledens frukter til å vokse frem i oss om vi for Jesu skyld glemmer oss selv for å glede de andre.

4. Vennlighet

Menneskeheten er en familie, ja, også Kirken er det, derfor er lille Thérèse vår søster, og på en enda dypere måte ble hun det den 9. april 1888, da hun trådte inn hos karmelittene i Lisieux. Ettersom hun hadde vokst opp i en familie som var åpne og livbringende, selv for dem som ikke var en del av den, visste hun at den sanne og guddommelige vennlighet aldri utelukker noen. Vennligheten skal gjelde «*ALLE som er i huset; uten unntak*» (*En sjels historie*, s. 224), altså selv de vi personlig ikke har valgt og som vi følelsmessig ikke «liker» og som på ingen måte deler vår tro og vårt livsvalg. Lille Thérèse viser det når hun handlekraftig går imot sin naturlige antipati som hun føler overfor en søster og for denne søsteren gjør hun alt det hun ville ha gjort for den hun «likte best av alle». Også paret Martín gir bevis for sin vennlighet når de tvinges til å ta imot soldater i sitt eget hjem.

5. Godhet og barmhjertighet

Therese hadde fått innsikt i hva Gud i sin godhet og barmhjertighet hadde gjort for henne, hun innså at han hadde vist henne sin kjærlighet som gikk forut for henne og slik hindret henne i å falle. Denne hans godhet kunne hun se fordi hun selv hadde mottatt godhet – en frukt av Åndens gaver – og fordi hun alltid var tilbøyelig til å tro det beste om andre, tilbøyelig til å hjelpe dem i deres hverdag med sine kjærlighetsgjerninger. Hun gjorde sitt ytterste for å vise sin kjærlighet til Gud i hennes neste, og hun visste at bønn og offer var hennes beste hjelpemidler: «de utgjør hele min kraft». (*En sjels historie* s. 244) Den konkrete barmhjertigheten, sjenerøsiteten og godheten som familien Martin viste, var frukten av den godhet de selv hadde fått smake av Herren. De visste at de var gjenstand for Gud Faders godhet, omsorg og tilgivelse, og derfor kunne de gi den videre til dem de møtte. De var ikke redde for å stille opp for de små og svake i samfunnet, for de som ble behandlet dårlig, og de gav ikke opp, men fulgte dem de tok seg av inntil det ble funnet en løsning på deres situasjon.

6. Trofasthet

Kjærligheten er et kall for livet, om det er det gudviiede liv eller ekteskapet, og det krever alltid offer og trofast utholdenhet, der man dag for dag sier ja til Guds vei og hans vilje. Følelsene kan gjøre opprør, men med kjærlighetens viljesakt kan vi fortsette å velge det eneste riktige. Begge ektefellene Martin hadde prøvet det gudviiede liv før de giftet seg, men begge hadde fått avslag. Gud hadde en annen vei for dem, en vei

som gjennom deres trofaste kjærlighet til hverandre ledet dem til å bli, i ekteskapets sakrament, de helgener Gud hadde ment dem å bli. Gud tillater at kjærligheten settes på prøve, for så å la den vokse seg større og sterkere, ja, at den blir en grunn man kan bygge videre på. Slik renses han den for å likedan oss stadig mer med Sønnen. Jo renere kjærligheten er, desto mer trofast er den, og en trofast kjærlighet, lik den lille Therese hadde, varer for evig.

7. Selvbeherskelse

Vi ble skapt til å herske over skapelsen, vi falt, men ham som vi er skapt etter, gjeninn-satte oss i friheten og nå kan vi i Den Hellige Ånd elske skapelsen etter det sanne nye herredømmet. I denne totale selvbeherskelse stråler det nye mennesket frem, det nye mennesket som er Jesus i oss. Om og om igjen kan vi forsøke å være herrer på egen hånd, og kjempe i hovmod for å bli selvrealisert. Det er først når vi innser at vi ikke kan gjøre noe av oss selv, at selvbeherskelses frukt modner og vi virkelig kan elske Jesus og vår neste slik som han, i ham, forenet med ham. Her er man helt i Guds hånd, et redskap som han bruker for andres vel. Selvforsakelsen kommer da til sin rett og får kjærlighe-ten til å bringe de vakreste frukter.

8. Fred og Overgivelse

Å gjerne ville *det som Jesus vil*, hvor vanskelig er ikke det for oss som har så sterk egen-vilje! Om hjertet er fylt opp av Guds vilje, så forblir vårt indre *alltid i en tilstand av dyp fred*. Hva gjør man for å komme dit? Overgivelse, igjen og igjen, ja, og tillit. Vi vet jo at Gud ikke tillater mer enn vi kan bære, han vet hva som er best for oss og andre. Hele vårt liv ligger i hans hånd og han vil – med alt som skjer med oss – forme oss i sin Sønn's bilde. Når det blir for tungt, får vi rette blikket mot hans kors og hente styrke og håp i forvissningen om at det ikke slutter der. *Livet er bare et øyeblikk mellom to evigheter* og vi er invitert til å ta del i Jesu eget liv, som innebærer å alltid gjøre Faderens vilje. Livet kan da med ett bli så ukomplisert at vi sammen med de salige, kan leve i den uinntakelige fredens borg som Kristus er, der ingenting kan forstyrre oss.

9. Kjærlighet

Kjærligheten er Åndens frukt *par excellence*. Kjærligheten var Thérèses kall, det hun strebet etter, og den er det kristne livs fullkommengjørelse. I sin familie hadde hun opplevd kjærlighet og lært å få kjenne Guds vesen: Gud er kjærlighet. I familielivet var kjærligheten blitt næret av Guds selvutgytelse i den hellige messe. Derfor visste hun at kjærligheten næres av offer og hengivenhet; likegyldighet var noe fremmed. Hennes engasjement i sitt gudviede liv hentet sitt brensel i ham som hun visste elsket henne, hun visste at det var Jesus som var kraften når hun selv elsket. Det er gjennom forenin-gen med Jesus at også vi blir til kjærlighet. Det er der vi blir ett med vår neste, slik som vi blir ett med Jesus i kommunionen. Det er til dette vår Lille søster og hennes hellige foreldre vil dra oss med inn i når de nå kommer.

OKB og Trondheim Stift:

St. Gudmund, Jessheim (lørdag 6.- søndag 7. okt).

St. Johannes, Oslo (søndag 7.- mandag 8. okt).

St. Svithun, Stavanger (mandag 8.- tirsdag 9. okt).

St. Paul, Bergen (tirsdag 9.- torsdag 11. okt)

St. Teresia, Hønefoss (torsdag 11.- fredag 12. okt)

St. Olav, Trondheim (fredag 12.- søndag 14. okt).

Tromsø Stift:

Kristi Konge, Narvik (fredag 19.- lørdag 20. okt)

St. Sunniva, Harstad (lørdag 20. okt)

Vår Frue, Tromsø (lørdag 20. okt).

Karmel «Totus Tuus» (lørdag 20.- mandag 22. okt).

St. Mikael, Hammerfest (tirsdag 23. okt)

Økumenisk kapell, Nordkapp (onsdag 24. okt)

Detaljert program:

therese.katolsk.no